

Sygn. akt IC 759/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 sierpnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Izabela Kosińska - Szota

Protokolant: Natalia Stokłosa

po rozpoznaniu w dniu 28 sierpnia 2015 roku w Kłodzku

na rozprawie

sprawy z powództwa M. Ł.

przeciwko M. J. (1)

o zapłatę 8 000 zł

I.zasądza od pozwanej M. J. (1) na rzecz powoda M. Ł. kwotę 4 000 (cztery tysiące) zł z ustawowymi odsetkami od dnia 22 lutego 2014 roku;

II.oddala dalej idące powództwo;

III.zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1 358,50 zł (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt osiem złotych 50/100) tytułem kosztów procesu;

IV. nakazuje uiszczyć pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku kwotę 55,85 zł (pięćdziesiąt pięć złotych 85/100) tytułem brakujących kosztów sądowych;

V.nakazuje ściągnąć z zasądzonego w pkt I roszczenia na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku kwotę 55,85 zł (pięćdziesiąt pięć złotych 85/100) tytułem brakujących kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 759/14

UZASADNIENIE

Powód M. Ł. wniósł o zasądzenie od pozwanej M. J. (1) kwoty 8 000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 19 lutego 2014 r. i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Kłodzku w sprawie (...) pozwana została uznana za winną czynu z art. 157 §2 k.k. tj. naruszenia u niego czynności narządów ciała trwających nie dłużej niż 7 dni. Powód wskazał, że zdarzenie miało miejsce w dniu (...) r. na ul. (...) w K. podczas zebrania Wspólnoty Mieszkaniowej nieruchomości przy ul. (...), w trakcie którego na skutek ostrej wymiany zdań pozwana wstała z krzesła, podeszła do powoda i podrapała go parokrotnie paznokciami po twarzy powodując krwawienie. Powód podał, że w tym samym dniu udał się na Izbę Przyjęć do Szpitala w K., gdzie stwierdzono u niego liczne otarcia naskórka na twarzy, następnie udał się do biegłego sądowego A. P. (1), który stwierdził otarcie skóry na czole, otarcia skóry nosa, otarcie skóry na prawym policzku, punktowe otarcia skóry na wardze dolnej, otarcie skóry na brodzie po lewej stronie o długości 1 cm, a nasto stłuczenie barku prawego oraz uszkodzenie koron dwóch zębów lewych w szczęcie

dolnej. Powód podniósł, że pozwana została również uznana za winną naruszenia w dniu 11 stycznia 2012 r. w Sądzie Rejonowym w Kłodzku jego nietykalności cielesnej w ten sposób, że kopnęła go w pośladek, za co Sąd Rejonowy w Kłodzku wyrokiem z dnia 26 lutego 2013 r. wydanym w sprawie (...) wymierzył jej karę grzywny. Powód wskazał, że oprócz bólu fizycznego doznał także krzywdy psychicznej, bowiem ślady na twarzy utrudniały mu wykonywanie pracy, która wymaga kontaktu z ludźmi, powodowały uczucie wstydu, narażały na dziwne spojrzenia i niestosowne komentarze ze strony ludzi. Ponadto, kopnięcie w pośladek w miejscu publicznym było nie tylko odczuciem bolesnym, ale spowodowało też, że powód poczuł się poniżony, bowiem Sąd był miejscem, do którego powód udał się w celu obrony swych praw, naruszonych wcześniej przez pozwaną.

Pozwana M. J. (1) w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości. Przyznała, że została dwukrotnie skazana za popełnienie czynów przeciwko powodowi, jednak wyroki karne oparte zostały na podstawie fałszywych oskarżeń i zeznań powoda oraz niewłaściwej interpretacji zapisu monitoringu, przez co są dla niej krzywdzące, bowiem nie jest winna zarzucanych jej czynów. Jednocześnie pozwana podniosła, że obrażenia powoda były lekkie, niezagrażające życiu i zdrowiu. W jej ocenie pozew o zadośćuczynienie to próba wyłudzenia od niej wysokiego odszkodowania. Pozwana ponadto przytaczała okoliczności nie związane ze zdarzeniami bezpośrednio, a dotyczące wzajemnych kontaktów stron przy okazji spotkań.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 11 stycznia 2012 r. wydanym w sprawie (...) M. J. (1) została uznana winną tego, że w dniu (...) r. na ul. (...) w K. podczas zebrania Wspólnoty Mieszkaniowej nieruchomości przy ul. (...) parokrotnie podrapała paznokciami u rąk po twarzy M. Ł., w wyniku czego doznał liniowych otarć skóry na twarzy, co spowodowało naruszenie czynności narządów ciała trwające nie dłużej niż 7 dni. Za w/w czyn wymierzono jej karę grzywny w wysokości 40 stawek dziennych określając wysokość stawki na kwotę 10 zł. Nadto, prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 26 lutego 2013 r. wydanym w sprawie (...) M. J. (1) uznano winną tego, że w dniu 11 stycznia 2012 r. w Sądzie Rejonowym w Kłodzku naruszyła nietykalność cielesną M. Ł. w ten sposób, że kopnęła go w pośladek, za co wymierzono jej karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 20 zł. Zdarzenie to miało miejsce po ogłoszeniu wyroku w sprawie (...).

Dowód:

- wyrok SR w Kłodzku z dnia 11.01.2012 r. w sprawie (...) wraz z uzasadnieniem – k. 167 i 172-179 akt sprawy tut. Sądu o sygn. (...)

- wyrok SO w Świdnicy z dnia 17.04.2012 r. w sprawie (...) – k. 209 akt tut. Sądu o sygn. (...)

- wyrok SR w Kłodzku z dnia 26.02.2013 r. w sprawie (...) wraz z uzasadnieniem – k. 57 i 61-62 akt sprawy tut. Sądu o sygn. (...)

W wyniku zdarzenia z dnia (...) powód doznał obrażeń ciała w postaci licznych otarć naskórka twarzy tj. otarcia skóry na czole po stronie lewej o długości 1,4 cm, otarcia skóry na bocznej lewej powierzchni nosa o długości 0,4 cm i 1,3 cm, otarcia skóry na prawej powierzchni nosa o długości 1,5 cm, otarcia skóry na prawym policzku o długości 6 cm, punktowych otarć skóry na wardze dolnej o średnicy 0,2 cm i otarcia skóry na brodzie po lewej stronie o długości 1 cm. W/w obrażenia nie wykluczyły powoda z życia zawodowego nie wymagały hospitalizacji, leżenia w domu, nie skutkowały też żadnymi powikłaniami. Konieczne było jedynie postępowanie ambulatoryjne celem dezynfekcji otarć i miejscowych opatrunków. Niemniej jednak zadrapania na twarzy powoda były odczuciem bolesnym, zaś celem przyspieszenia gojenia ran powód stosował maści na rozstępy i na rany trudno gojące się. Ponadto, na skutek kopnięcia przez pozwaną w pośladek, odczuwał dolegliwości bólowe przez okres około tygodnia.

Dowód:

- świadectwo sądowo – lekarskie oględzin ciała – k. 10

- karta informacyjna z dnia 6.05.2010 r. – k. 11

- ustna opinia uzupełniająca biegłego sądowego A. P. – k. 123-124, 165 akt tut. Sądu o sygn. (...)

- zeznania świadka D. Ł. – k. 49 verte

- zeznania powoda – k. 50-51

Powód odczuwał dyskomfort psychiczny z uwagi na zadrapania. Z tego względu przez 2 tygodnie powodowi pomagał brat, gdyż powód wstydził się swojej twarzy, a ponadto obawiał się, że straci przez to klientów. Powód unikał także spotkań ze znajomymi, rodziną, ponieważ wstydził się ich reakcji, skojarzeń i tego, że dał się pobić starszemu małżeństwu. Samopoczucie powoda było złe. Natomiast kopnięcie przez pozwaną w pośladek w Sądzie prócz odczuwanego bólu było dla powoda poniżające.

Dowód:

- zeznania powoda – k. 50-51

- zeznania świadka D. Ł. – k. 49 verte

Biegły lekarza chirurg – ortopeda, stwierdził u powoda stan po urazie twarzy: rany i otarcia naskórka skutkujący 2 - procentowym uszczerbkiem na zdrowiu oraz stan po urazie pośládka po prawej stronie nie skutkujący uszczerbkiem na zdrowiu. W wyniku podrapania przez pozwaną powód doznał urazu tkanek miękkich tj. przerwania ciągłości skóry twarzy i otarć naskórka, które na skutek upływu czasu uległy zmniejszeniu.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego M. J. – k. 64-66

Przeprowadzone badanie psychiatryczne nie dało podstaw do stwierdzenia, że na skutek wydarzeń z dnia (...) u powoda wystąpiła ostra reakcja na stres, zaburzenia stresowe pourazowe, czy też zaburzenia adaptacyjne. Powód niewątpliwie odczuwał przez pewien czas dyskomfort psychiczny, złe samopoczucie, podenerwowanie, niemniej jednak nie wyłączyło go to od aktywności zawodowej, ponadto po zagojeniu ran nie zostały żadne blizny. Dolegliwości, jakie odczuwał powód nie kwalifikują do określenia długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, a tym bardziej trwałego.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego A. H. – k. 91-97

Pismem z dnia 10 lutego 2014 r. nadanym 11 lutego 2014 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty łącznej kwoty 8 000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę fizyczną i psychiczną w związku z podrapaniem go po twarzy oraz naruszeniem nietykalności cielesnej poprzez kopnięcie w pośladek.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z potwierdzeniem nadania – k. 12 i 13

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo co do zasady zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd rozstrzygnął sprawę na podstawie dowodów zaoferowanych przez strony.

Przeprowadzone dowody z dokumentów nie budziły zastrzeżeń Sądu co do ich autentyczności i prawdziwości. W takim zakresie, w jakim konieczne było zasięgnięcie wiadomości specjalnych (art. 278 § 1 k.p.c.) Sąd posiłkował się

dowodem z opinii biegłych z zakresu ortopedii i traumatologii oraz psychiatrii. Zarówno biegły sądowy ortopeda – traumatolog M. J. (3), jak i psychiatra A. H. (2) sporządzili opinie po szczegółowej analizie całego zgromadzonego materiału dowodowego, a zwłaszcza dokumentacji medycznej, a nadto w oparciu o osobiste, bezpośrednie badanie powoda oraz dostępną wiedzę medyczną, z uwzględnieniem posiadanej wiedzy fachowej i doświadczenia zawodowego. Opinie biegłych w sposób wyczerpujący i prawidłowy wyjaśniły stawiane przed nimi kwestie. Wartość formalna i merytoryczna opinii nie budziła zastrzeżeń Sądu, są one bowiem spójne, logiczne, wewnątrznie niesprzeczne. Zwrócić należy uwagę, że w szczególności opinia biegłego M. J. (3) umożliwia zweryfikowanie dokumentacji medycznej przedłożonej przez powoda w zakresie doznanych przez niego cierpień fizycznych.

W pierwszej kolejności stwierdzić stanowczo należy, że nieuprawniona jest polemika pozwanej M. J. (1) dotycząca skrzywdzenia jej wyrokami karnymi, ponieważ sąd cywilny rozpoznając sprawę w oparciu o prawomocny wyrok skazujący nie może prowadzić ustaleń zmierzających do wykazania, że przestępstw nie popełniono i w związku z tym pozwana jest niewinna. Wynika to z przepisu art. 11 k.p.c., w myśl którego ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym. Jednakże osoba, która nie była oskarżona, może powoływać się w postępowaniu cywilnym na wszelkie okoliczności wyłączające lub ograniczające jej odpowiedzialność cywilną. Z tych względów Sąd oddalił wnioski dowodowe z protokołów przesłuchań świadków w sprawach karnych, zeznań świadków, filmu DVD i monitoringu. Pozwana takimi wnioskami nie mogła zmierzać do wykazania braku swej winy i sprawstwa, ponieważ to naruszałoby przepis art. 11 k.p.c. Wnioski powoda o dopuszczenie dowodów z protokołów przesłuchań świadków w sprawie karnej również były zbędne w kontekście treści art. 11 k.p.c. W tym miejscu przytoczyć należy tezę pierwszą wynikającą z uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2015 r. w sprawie II CSK 363/14: Stosownie do treści art. 11 k.p.c. ustalenia zawarte w wydanym w postępowaniu karnym prawomocnym wyroku skazującym za popełnienie przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym co do faktu popełnienia przestępstwa. Nie są zatem wiążące w postępowaniu cywilnym wszystkie ustalenia faktyczne, których dokonał sąd w wyroku karnym. W postępowaniu cywilnym możliwe jest dokonanie dodatkowych ustaleń, istotnych z punktu widzenia przesłanek odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody, które nie były istotne dla określenia znamion przestępstwa i podstaw odpowiedzialności karnej. Zakres wiązania sądu cywilnego wyrokiem karnym został w art. 11 k.p.c. określony tylko ogólnie, bez sprecyzowania ustaleń wiążących oraz tych, co do których wiązanie nie zachodzi. Określenie, że sąd w postępowaniu cywilnym jest związany "ustaleniami co do popełnienia przestępstwa" nie precyzuje, czy chodzi o wiązanie okolicznościami należącymi do istoty przestępstwa w wyżej wskazanym rozumieniu (por. uwagę 19), czy tylko okolicznościami stanowiącymi ustawowe znamiona przestępstwa. K. Piasecki wyraził pogląd, że na gruncie art. 11 k.p.c. nie ma podstaw do ograniczenia wiązania tylko do ustawowych znamion przestępstwa i należy uznać, że obejmuje ono wszystkie okoliczności stanowiące istotę przestępstwa (Wpływ postępowania i wyroku karnego..., s. 117). W. Siedlecki wskazał zaś, że wiązanie dotyczy tylko ustalonych przez sąd karny w sentencji wyroku skazującego elementów podmiotowych i przedmiotowych stanowiących istotę przypisanego oskarżonemu przestępstwa [(w:) Kodeks postępowania cywilnego..., t. 1, red. Z. Resich, W. Siedlecki, s. 100]. Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 2 lutego 2011 r., I UK 300/10, OSNP 2012, nr 7-8, poz. 96, stwierdzając, że sąd w sprawie cywilnej jest związany ustaleniami prawomocnego wyroku skazującego co do okoliczności opisanych w tym wyroku jako znamiona przestępstwa. (I. Gromska - Szuster w: Dolecki H. (red.), Wiśniewski T. (red.), Gromska-Szuster I., Jakubecki A., Klimkowicz J., Knoppek K., Misiurek G., Pogonowski P., Zembrzusi T., Żyznowski T. Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1-366).

W związku z tym, skoro pozwana została prawomocnie skazana za czyny z art. 157 § 2 k.k. i 217 § 1 k.k., to tym samym ponosi odpowiedzialność cywilną na podstawie art. 415 k.c. Przepis ten stanowi: kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Jednocześnie z art. 448 k.c. wynika, że w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Przepis art. 445 § 3 stosuje się.

Niewątpliwym jest, co wynika z wyroków karnych, że pozwana naruszyła dobro osobiste powoda jakim jest nietykalność cielesna, zdrowie i godność. Ustaleniu w niniejszym postępowaniu podlegało, w jakim zakresie.

Zgodnie z przepisem art.445 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Celem zadośćuczynienia jest naprawienie szkody niemajątkowej – tzw. krzywdy. Krzywda to cierpienia fizyczne, takie jak ból i inne dolegliwości, cierpienia psychiczne, które stanowią ujemne uczucia przeżywania w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia w postaci zeszpecenia, wyłączenia z normalnego życia itp. Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Obejmuje ono wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te które mogą nastąpić w przyszłości. Ma więc ono charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą doznaną krzywdę (G. Bieniek w: Komentarz do Kodeksu Cywilnego, Księga Trzecia – Zobowiązania, tom I, Wyd. Praw. Warszawa 1996, s.368).

Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia za szkodę niemajątkową nie można posługiwać się sztywnym schematem lub szablonem, gdyż każdy przypadek, w którym doszło do uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, powinien być rozpatrywany indywidualnie, z uwzględnieniem okoliczności konkretnej sprawy oraz nie tylko bezpośrednich skutków i stanu zdrowia fizycznego poszkodowanego, lecz także psychicznego stosunku pokrzywdzonego do odniesionych obrażeń i ich trwałych następstw oraz jego sytuacji życiowej (M. Nesterowicz, Przegląd Sądowy Głosa do wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 9 marca 2001 r., I ACa 124/01.2002/10/130). Rozstrzygając tę sprawę Sąd miał na względzie wskazane wyżej okoliczności.

Użyte w art. 445 § 1 k.c. pojęcie "sumy odpowiedniej" choć ma charakter niedookreślony, tym niemniej w orzecznictwie wskazuje się kryteria, którymi należałoby kierować się przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia, a mianowicie to, że musi ono mieć charakter kompensacyjny, a więc musi przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną, nie będącą jednakże wartością nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy. Z tego wynika, że "wartość odpowiednia" to wartość utrzymana w granicach odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Pamiętać przy tym należy, że na wysokość zadośćuczynienia składają się cierpienia pokrzywdzonego - tak fizyczne jak i psychiczne - których rodzaj, czas trwania i natężenie, należy każdorazowo określić w kontekście materiału dowodowego sprawy. Indywidualny charakter zadośćuczynienia przesądza o tym, że ostateczne ustalenia, jaka konkretnie kwota jest "odpowiednia" z istoty swej należy do sfery swobodnego uznania sędziowskiego, lecz nie może to być uznanie dowolne (wyrok SN z dnia 04.02.2008 r. III KK 349/07 LEX nr 395071).

W kontekście powyższego oraz przeprowadzonego postępowania dowodowego stwierdzić należy, że rozmiar krzywdy doznanej przez powoda M. Ł. w czasie zdarzeń z (...) z udziałem pozwanej nie był duży, nie mniej jednak nie sposób ją deprecjonować. Z przeprowadzonych dowodów w postaci wyroku z dnia 11 stycznia 2012 r., świadectwa sądowo – lekarskich oględzin ciała, zeznań powoda oraz opinii biegłego sądowego M. J. (3) wynika jednoznacznie, że powód w dniu (...) doznał ran i otarć naskórka twarzy w wyniku zadrapań spowodowanych przez pozwaną. Natomiast na podstawie wyroku z dnia 26 lutego 2013 r., zeznań powoda i opinii biegłego M. J. (3) Sąd ustalił, że w dniu (...) doznał urazu okolicy pośladka prawego. Zwrócić należy uwagę, że choć biegły ortopeda – traumatolog wskazał w rozpoznaniu stan po urazie stawu ramiennego prawego, to jednak pozwana za ten uraz nie ponosi odpowiedzialności, ponieważ takiego czynu nie popełniła, nie została za niego skazana, ani nie postawiono jej takiego zarzutu. Jak wynika z wyroku z dnia 11 stycznia 2012 r. w sprawie (...), za stłuczenie barku prawego odpowiedzialność może ponosić P. J. (1). Sąd również miał na względzie, że część otarć skóry na twarzy wynika z czynu niedozwolonego P. J. (1) i miał na względzie te okoliczności określając wysokość zadośćuczynienia należnego od pozwanej. Sąd rozważając zakres krzywdy powoda wziął pod uwagę liczne zadrapania na twarzy powoda, a więc części ciała której nie sposób ukryć przez wzrokiem innych osób i choć nie są to obrażenia długotrwałe, to jednak dotkliwe, jeżeli chodzi o wygląd zewnętrzny i odczuwany w związku z tym dyskomfort. Biegły określił w opinii procentowy uszczerbek na zdrowiu powoda w tym zakresie na 2 % i wskazał także, że na pewno w chwili powstania urazu były one bardziej odczuwalne niż w chwili badania przez biegłego. Dodatkowo Sąd miał na względzie, że powód zmuszony był do utrzymywania higieny tych ran i w początkowym okresie odczuwał ból w związku z zadrapaniami, ponadto stosował maści. W odniesieniu do

zdarzenia polegającego na kopnięciu powoda przez pozwaną w pośladek, biegły ortopeda – traumatolog nie stwierdził uszczerbku na zdrowiu, lecz w ocenie Sądu nie można negować odczuwanego przez powoda bólu spowodowanego w ten sposób, aczkolwiek nie są to dolegliwości długotrwałe.

Niezależnie od tego, nie można zanegować dyskomfortu psychicznego spowodowanego u powoda zarówno zadrapaniami na twarzy, jak i urazem pośladka. Stwierdzić należy, że zostało naruszone dobro osobiste powoda nie tylko w postaci nietykalności cielesnej, lecz również w postaci godności. Przede wszystkim stanowczo stwierdzić należy, że nikt nie ma prawa zachowywać się w taki sposób, by u drugiego człowieka powstały jakiegokolwiek obrażenia, choćby lekkie, powodujące jakikolwiek rozstrój zdrowia, jak również naruszać jego nietykalności cielesnej nie skutkującej żadnymi obrażeniami. Z przeprowadzonych dowodów jednoznacznie wynika, że pozwana naruszyła dobra osobiste powoda w postaci nietykalności cielesnej, zdrowia oraz godności. Choć biegły z zakresu psychiatrii nie stwierdził w wyniku zdarzenia z dnia (...) zaburzeń psychicznych tworzących konkretny zespół psychopatologiczny i uszczerbku na zdrowiu, to zdaniem biegłego wypowiedziane przez powoda skargi i dolegliwości świadczą o występowaniu u powoda uczucia dyskomfortu psychicznego, złego samopoczucia i podenerwowania. W ocenie Sądu, na podstawie zeznań powoda i świadka oraz opinii biegłego psychiatry powód doznał również cierpienia psychicznego i z tego względu krzywdy również w tym zakresie. W odniesieniu do opinii biegłych Sąd dokonał analizy zeznań świadka D. Ł. (2) i zeznań powoda. Zdaniem Sądu, mając na względzie, iż osobowość i wrażliwość oraz subiektywne odczucia każdego człowieka są inne, nie można jednak zaprzeczyć negatywnymi przeżyciom powoda w związku z doznanymi obrażeniami fizycznymi oraz okolicznościami ich powstania. Sąd nie znalazł podstaw, by odmówić wiarygodności zeznaniom powoda co do odczuwanego odczucia wstydu związanego z wyglądem i niekomfortowymi sytuacjami, w czasie których narażony był na spojrzenia innych. Pozostają one w związku przyczynowym ze zdarzeniami i wpływają na rozmiar krzywdy.

Mając na uwadze doznane obrażenia fizyczne w postaci zadrapań, odczuwanego dyskomfortu w związku z wyglądem, wstydu, naruszenia nietykalności cielesnej powoda, naruszeniu jego godności Sąd uznał, że adekwatnym zadośćuczynieniem, które zrekompensuje krzywdę powoda będzie kwota 4 000 zł zarówno w sferze fizycznej, jak i psychicznej. Sąd nie uwzględnił dolegliwości spowodowanych przez P. J. (2), ponieważ pozwana nie ponosi odpowiedzialności w tym zakresie. Powód, wbrew wyrokowi Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 11 stycznia 2012 r. w zakresie dotyczącym pozwanej M. J. (1) w uzasadnieniu pozwu powoływał uraz barku prawego oraz uszkodzenie dwóch koron zębów. Skoro spowodowania tych obrażeń nie można przypisać powódce, to Sąd co do kwoty 4 000 zł powództwo oddalił jako niezasadne.

O odsetkach rozstrzygnięto na podstawie art.481 § 1 k.c. Powód wezwał pozwaną do zapłaty zadośćuczynienia w terminie 7 dni pismem z dnia 10 lutego 2014 r. nadanym 11 lutego 2014 r. Powód nie wykazał, kiedy konkretnie doręczono wezwanie pozwanej, lecz nie można przyjąć za powodem, że doręczenie nastąpiło 11 lutego 2014 r. Z tego względu Sąd uznał, przy założeniu, że należy uwzględnić czas doręczenia 3 dni, że wezwanie zostało doręczone pozwanej 14 lutego 2015 r. Zatem obowiązana była uiścić zadośćuczynienie do dnia 21 lutego 2014 r. Skoro tego nie uczyniła, to od dnia 22 lutego 2014 r. należne są odsetki za opóźnienie. Z tego względu żądanie zasądzenia odsetek od 19 lutego 2014 r. podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu orzeczono na mocy przepisu art.100 k.p.c. stosunkowo je rozdzielając. Powód i pozwana wygrali proces w połowie. Koszty powoda wyniosły łącznie 2 717 zł i składały się na nie opłata sądowa 400 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł, zaliczki 1 100 zł w całości wydatkowane na opinie biegłych oraz koszty zastępstwa procesowego pełnomocnika powoda będącego adwokatem 1 200 zł. Zatem pozwana winna zwrócić powodowi połowę tych kosztów, tj. 1 358,50 zł.

Brakujące koszty sądowe wyniosły 111,71 zł i były tymczasowo poniesione przez Sarb Państwa – Sąd Rejonowy w Kłodzku. Mając na uwadze wynik procesu, również te koszty strony winny ponieść po połowie i Sąd rozstrzygnął o nich na mocy art.113 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o kosztach sądowych.

11.09.2015 r.